SPORTUL popular

Bece nu sunt purtători ai insignei G.M.A. la colectivul Progresul Gheorghieni

Problema îndeplinirii obiectivelor de plan G.M.A. a constituit pentru cele mai multe colective sportive din ţara noastră o preocupare de frunte. Comisiile de pregătire şi examinare G.M.A. au fost reorganizate şi instruite temeinic în vederea unei cât mai bune pregătiri a concursurilor şi a aspiranţilor pentru trecerea regulamentară a normelor G.M.A. Deasemenea, bazele sportive au fost riguros planificate pe ore şi zile, pentru ca un număr cât mai mare de aspiranţi şi aspirante să-şi poată trece normele G.M.A. La rândul lor, profesorii de educaţie fizică, antrenorii şi instructorii au arătat în această perioadă un interes deosebit faţă de îndeplinirea şi depăşirea obiectivelor de plan G.M.A. în colectivele sportive în care activează. La buna reuşită a îndeplinirii tuturor obiectivelor de plan G.M.A. din acest an trebuie adăogată şi rodnica muncă de propagandă dusă de consiliile colectivelor sportive.

Astăzi, foarte multe colective sportive din ţara noastră pot raporta cu mândrie îndeplinirea şi chiar depăşirea obiectivelor de plan la F.G.M.A., G.M.A. gr. I şi G.M.A. gr. II. Printre acestea merită a fi evidenţiate colective sportive ca Progresul Miercurea Ciuc, Metalul Câmpia Turzii, Spartac Ada-Kaleh, care s'au străduit să dea cât mai mulţi purtători de insignă G.M.A.

Din păcate, însă, mai sunt unele colective sportive care nu arată aceeaşi preocupare faţă de realizarea obiectivelor de plan G.M.A. pe anul 1953. Un exemplu în această privinţă este şi colectivul sportiv „Progresul" din Gheorghieni (Regiunea Autonomă Maghiară), care subapreciază îndeplinirea obiectivelor de plan G.M.A., precum şi rolul important al complexului G.M.A. în dezvoltarea activităţii sportive. Din cauza acestei condamnabile atitudini, colectivul sportiv Progresul Gheorghieni nu a îndeplinit obiectivele de plan pe acest an. După cum ne semnalează corespondentul nostru Ioan Păuş, din cei 25 de purtători de insignă planificaţi pe acest an (20 la G.M.A. gr. I şi 5 la G.M.A. gr. II), cifră care este cu mult sub posibilităţile acestui colectiv, nu a fost realizat în decurs de zece luni niciun purtător la G.M.A. gr. I sau gr. II.

Această stare de lucruri se datoreşte în primul rând preşedintelui colectivului sportiv, tov. Emeric Biro, care s'a preocupat dealungul acestui an de alte probleme de mai mică importanţă. Deasemeni, comisia de pregătire şi examinare G.M.A. din acest colectiv nu a dus niciun fel de activitate pentru mobilizarea şi instruirea aspiranţilor în vederea trecerii normelor G.M.A. Faţă de această situaţie, consiliul regional sportiv Progresul va trebui să ia cele mai urgente măsuri pentru ca, în scurt timp, un mare număr de membri ai colectivului sportiv Progresul Gheorghieni să devină purtători ai insignei G.M.A.

Activitatea sportivă în şcoli

● La Şcoala Medie Tehnică de Construcţii Civile şi Industriale din Timişoara, activitatea sportivă se desfăşoară sub îndrumarea celor 4 profesori de educaţie fizică. Muncind cu mult entuziasm, profesorii, împreună cu elevii acestei şcoli, au reuşit să realizeze mobilizarea unui număr de 275 elevi la faza orăşenească a campionatului R.P.R. de poliatlon, F.G.M.A. şi G.M.A. Totodată, elevii acestei şcoli se pregătesc intens în vederea campionatelor şcolilor medii.

AUREL JIVA
corespondent

■ In colectivul sportiv al Şcolii Medii Tehnice de Cooperaţie din Haţeg activitatea este foarte intensă. Astfel, echipa de oină a colectivului a participat la campionatul regional de oină dela Petroşani, clasându-se pe locul IV. Deasemeni, echipa de handbal a participat la „Cupa 7 Noembrie".

Pe data de 28 Septembrie, într'un cadru festiv, s'au înmânat unui număr de 14 elevi insignele şi brevetele G.M.A. gr. II.

MAHOC VASILE
corespondent

Alegerile ORGANELOR SPORTIVE SINDICALE

Răma şagul !...

—Povestire—

de **Dan Gârleşteanu**

Miez de toamnă. O zi posomorită cu nori plumburii. Stă să ningă. Zorile au întârziat parcă astăzi; deabia au răzbit prin vălul de negură. Dar acum s'a luminat deabinelea. A început şi forfota primelor ceasuri ale dimineţii. De după storuri, copii cu obraji rumeni privesc parcă cu părere de rău joaca frunzelor. Vântul le poartă de ici colo, le aruncă în sus, le adună, le împrăştie... Copiii au uitat şi de şuviţele de păr auriu sau de culoarea tăciunelui, strecurate pe furiş ca nişte ineluşe, pe fruntile lor. Au uitat şi de motanul sau de iepuraşul care aşteaptă alintările de fiecare zi...

E frig şi încă nu-i vremea jocului.

E frig! Ca o zi de iarnă, doar că acum zăpada nu-ţi scârţâie sub picioare. In schimb, vântul îţi biciuie nemilos faţa.

...Acolo, lângă cuptorul din care căldură tăşnea în valuri arzătoare, Ion Stănică îşi aminti cu drag de „sfatul" Anişoarei: „Ii vreme urită! Pune un şal mai gros, să nu-ţi fie frig".

In viaţa Anişoarei primăvara n'a înflorit decât de şase ori.

Stănică îşi sumecă până dincolo de cot mânecile salopetei. Se apropie de cuptorul uriaş, dogoritor.

— Gata, Stănică?

Nu se întoarse. Cunoştea doar atât de bine vorba lui Radu, tovarăşul lui cel mai apropiat de muncă, prietenul său bun. Intinse braţul stâng înlăuri în semn că răspunsul va mai zăbovi o clipă. Paşti îl poartă tot mai aproape de gura cuptorului. Prin sticla ochelarilor de protecţie flăcările lacome ce mistuie întruna metalul capătă când o culoare violetă, când una de un roşietic aprins. De câte ori n'a stat aşa, urmărind „marea luptă", cum îi place să spună şi de fiecare dată i se părea că, de bucurie, inima îi bătea mai puternic, mai repede.

— Gata!

Stănică lăsă în jos mâna, se întoarse şi privirile lui întâlniră chipul drag al tânărului său prieten, Radu Bota, şi el muncitor fruntaş.

★

In uzină, clocotul muncii creşte mereu, tot mai puternic.

— Astăzi „trag" prea tare băeţii, îşi spune pentru sine bătrânul muncitor Ion Făget. Cin'se mai poate ţine de urma lor?

Când a auzit că umblă vorba despre un schimb de onoare organizat în cinstea alegerilor sportive, moş Făget gândise cam aşa: „Ii treaba lor, sunt tineri!" Dar acum, privindu-le frunţile peste care încordarea zăbovea de câtea ceasuri, moşului îi părea rău de gândul dintâi. Nu-l răbda inima să stea deoparte. Umbla mai repede, uitase de oboseală şi chiar de luleaua pe care altădată o îndesa cu tabac aproape la fiecare pătrar de oră.

De ceilalţi, de Nicolae Corbu, cel care ştie să înnoate ca o broască, de Virgil Pădureanu, cel de fuge ca o căprioară sau de „stopperul" Vasile Ionescu, iubit de toată lumea, nici nu mai amintesc. Munceau ca toţii cu drag pentru schimbul lor de onoare, al sportivilor.

...Până către timpul prânzului Radu Bota a mai întrebat de trei, patru ori: gata?

— Gata! răspundea Stănică trecându-şi mâna peste frunţea pe care broboane de sudoare se aşternuseră din plin, aşa cum roposeşte roua pe iarba proaspătă.

...A venit şi vremea prânzului, vremea odihnei.

★

S'a înseninat. Vântul a încetat să mai bată. Din înaltul cerului, soarele îşi trimite iarăşi razele. Nu le împrăştie cu atâta dărnicie ca'n zilele de vară, dar tot le simţi căldura.

— Uite, vezi cât e de frumos? Priveşte cum străluceşte pădurea.

— Ai dreptate! E frumos! Parcă şi soarele a vrut să fie părtaş la sărbătoarea noastră, răspunse Ion Stănică strângând braţul prietenului său.

Cuvântul „sărbătoare" le-a amintit amândorura că numai peste câteva ceasuri, schiorul Ion Stănică şi fotbalistul Radu Bota, ei, alături de toţi ceilalţi muncitori care au îndrăgit sportul, vor trebui să-i aleagă pe cei mai buni dintre ei, să le dea cu încredere votul lor.

...Câte n'au vorbit! Câte nu şi-au amintit cei doi tineri pe care munca şi sportul i-au legat într'o sinceră şi puternică prietenie.

— Parcă tu mai ai ceva pe suflet! Te munceşte un gând! Doar nu te ascunzi de mine Ioane, nu?

Radu Bota avea dreptate. Pe Ion Stănică îl stăpânea într'adevăr un gând. Dar nu deacum. De când observase şi el că treburile în colectivul sportiv nu mergeau aşa cum trebue. Pentru schiori întotdeauna „nu erau bani", pentru voleibalişti şi înnotători, pentru şahişti şi gimnaşti sau boxeuri, la fel.

— N'avem posibilităţi să organizăm concursuri.

— N'avem baze sportive. De unde să le luăm?

— Cu ce fonduri să cumpărăm echipament?...

Aşa răspundeau cei care conduceau munca sportivă, mai ales responsabilul cu instruirea sportivă, Cristea Băleanu, „nea" Cristea, cum îl numeau prietenii.

— Uite, la cei pe care îi vom alege astăzi mă gândesc mereu, Radule, îşi împărtăşi gândurile Ion Stănică. Trebue să chibzuim bine. Din cei care au fost până acum, unii au muncit cu drag, alţii dimpotrivă, ne-au făcut de râs, ne-au înşelat.

— O să alegem pe alţii mai buni, n'avea grijă. Ii dăm la o parte pe d'alde Dobrică şi Tănase.

— Pe ei? Dar cu Cristea Băleanu ce facem?

— Dar ce ai cu nea Cristea, Ioane? Tu nu ştii ce om e. Zahăr, nu altceva. Acum, nu că-s eu fotbalist, dar n'ai văzut? Merge cu noi peste tot, are grijă de fiecare, ba o mâncare „specială", o gustărică, un ban de buzunar... Nu, de el nu te lega. Nu-l cunoşti, Ioane, şi nu ştii cât îl iubesc cei din echipă.

— Il iubesc pentrucă afară de tine, de Topşa şi Dincă, toţi ceilalţi nu se gândesc decât la ei, la distracţiile lor. Şi apoi pentru ce îl mai iubesc ei pe nea Cristea al tău? Pentrucă a fost „mare" portar pe la nu ştiu care echipă de fotbal. Nimeni nu-l iubeşte ca pe un adevărat activist sportiv. V'aţi lăsat amăgiţi şi-i cântaţi în strună. Mie mi-ar fi ruşine în locul tău...

— Incetează, Ioane! Destul! Tu ai ceva cu tovarăşul Cristea. Ti-e necaz că nu se ocupă şi de voi schiorii. Ascultă dela mine. Pun rămăşag că o să fie reales. Şi acum să terminăm. Am treabă.

— Noroc bun!

— Noroc, Radule!

Ion Stănică şi Radu Bota se certau pentru prima oară!

★

...Alegerile se apropiau de sfârşit. Ropote de aplauze însoţiseră propunerile făcute până acum. Muncitorii îşi dăduseră cu drag votul lor celor propuşi: laminatorul fruntaş Iacob, absolvent al unei şcoli de instructori sportivi, stahanovistul Ion Nicoară, cel care mobilizase pe terenul de sport pe toţi tinerii din atelier, Gheorghe Balint, stahanovist distins cu „Medalia Muncii", tânărul acela care spunea cu mândrie: vreţi să munciţi bine? Atunci faceţi cu toţii sport.

Şi acum propunerile continuau...

Din faţă ridică mâna Vasile Neacşu, unul din muncitori pe care aproape nimeni nu-l iubea pentrucă venise odată în atelier cu mâinile înfundate până la coate în buzunare, strigând:

— Eu sunt cel care am marcat goalul victoriei!

— Foarte bine, i-au răspuns muncitorii, dar acum treci la treabă. Şi aşa ai întârziat destul. Eşti printre ultimii în întrecere.

Atât i-a trebuit „eroului" să audă.

— Ia să mă mai slăbiţi cu producţia. Eu sunt fotbalist fruntaş şi e normal să muncesc mai puţin ca voi. Am să cer să fiu transferat la o muncă mai uşoară. Poate chiar să mă scoată din producţie.

...In sală s'a făcut linişte!

— Propun, a început Vasile Neacşu, pe unul din cei mai buni tovarăşi ai noştri, un om care a muncit neobosit pentru întărirea activităţii sportive în uzina noastră, un om de o cinste exemplară..., pe tovarăşul nostru Cristea Băleanu, pe „nea" Cristea...

Din fundul sălii izbucniră câteva aplauze. Doar câteva.

Primul a luat cuvântul Ion Stănică.

— Eu, tovarăşi, nu sunt de acord! Cristea Băleanu n'a meritat încrederea noastră. Ca responsabil cu instruirea sportivă, a neglijat complect toate celelalte secţii, ocupându-se numai de fotbal, mai bine spus de unii fotbalişti...

Când a terminat de vorbit, Ion Stănică şi-a întors capul căutând cu privirile chipul lui Radu. L-a văzut stând aşa plecat, parcă neîndrăznind să-l înfrunte.

— Are cuvântul tovarăşul Anghel.

— Ce mai vrea şi puştiul ăsta? Doar n'o tăbără şi el pe nea Cristea, gândi Radu.

— Eu vreau să amintesc doar un singur fapt. Azi la prânz tovarăşul Cristea m'a oprit când ieşeam din atelier. Mi-a spus cu vorbă dulceagă: „Ai grijă ce faci după masă, Anghele. Dacă te porţi cum trebue, te pun rezervă la juniori!". Iată, tovarăşi, cum a încercat el să ne tragă de partea lui.

Aşa a vorbit utemistul Anghel. Au luat cuvântul încă mulţi alţi muncitori. Radu îi asculta pe rând, pe fiecare, şi în mintea sa se năşteau mulţime de gânduri.

Intr'un târziu a luat cuvântul şi preşedintele comitetului de întreprindere, tovarăşul Pătru.

— Tovarăşi, Cristea Băleanu ne-a înşelat. A cheltuit toate fondurile pentru cei câţiva fotbalişti, că mai mulţi n'avea niciun interes să pregătească. In uzină numărul purtătorilor de insignă este încă mic. Mulţi muncitori nu şi-au putut trece normele. Mulţi sportivi nu şi-au obţinut clasificarea pentrucă tovarăşul Cristea „n'avea timp", se ţinea de plimbări cu banii strânşi din cotizaţii...

Se lăsase seara. Şedinţa dura de mai multe ore. Dar cât de rodnică fusese!

— Mai vrea cineva să ia cuvântul?

— Eu!

Ion Stănică a tresărit. E vocea lui Radu! Tot nu se lasă. E îndârjit. Ce păcat că Radu a alunecat pe un drum greşit. Are un suflet atât de cinstit, e un muncitor dintre cei mai buni...

— Eu, tovarăşi, vreau să vă mărturisesc deschis că multe din toate aceste lucruri le-am cunoscut. Nu mi-am dat însă seama. M'am lăsat dus de nas de promisiunile lui nea Cristea, de laudele pe care ni le adresa. M'am înfumurat şi poate tocmai deaceea n'am avut curajul să-l critic pe tovarăşul Cristea. Am greşit, tovarăşi, dar acum voi şti cum să muncesc pentru a căpăta iarăşi încrederea voastră. Cu propunerea ca tovarăşul Cristea să facă parte din consiliul colectivului nostru sportiv nu sunt de acord şi-l propun pe tovarăşul Ilie Neagu...

★

La ieşire, Radu s'a întâlnit faţă în faţă cu Ion Stănică.

— Bravo, Radule, sunt nespus de bucuros că ţi-ai înţeles greşala. Şi în vorbele lui Ion Stănică nu puteai ghici nici cea mai mică urmă de supărare.

— Da! Ai câştigat rămăşagul, Ioane, prieten bun.

— Nu eu am câştigat rămăşagul, ci toţi sportivii din uzină. Adică şi eu şi tu, noi toţi cei care n'am dat astăzi votul nostru unui om care nu merită această cinste, ci celor mai buni tovarăşi ai noştri de muncă, celor mai buni dintre cei buni.

O nouă şi modernă pârtie de schi la Sinaia

Colectivul sportiv Progresul din Sinaia a început în vara acestui an lucrările de amenajare ale unei mari pârtii de schi care să corespundă cerinţelor celor mai pretenţioase concursuri.

Acum, când lucrările au fost terminate, se poate spune că această pârtie este una din cele mai bune din ţară.

In lungime de 7.600 m., ea are o diferenţă de nivel de 1.100 m. şi cuprinde porţiuni înclinate ca acelea de deasupra cotei 1.500 (60 grade) şi de sub cota 1400 (55 grade).

Pârtia porneşte dela Vârful Furnica, cota 2.100, într'o înclinaţie accentuată prin stânga cabanei Vârful cu Dor. Ea străbate printre stânci Carpul mare şi Carpul mic într'o înclinaţie foarte mare, trece prin Valea cu brazi şi ocoleşte prin dreapta cabana C.C.S. dela cota 1.500. Coboară apoi prin dreapta casei de odihnă „9 Mai" dela cota 1.400 având şi aci o înclinaţie apreciabilă iar după câteva serpentine lungi, intră în pădurea Plaiului ce duce, până la sosire, în Poiana Popicăriei la cota 947 m.

★

In cele 935 ore de muncă voluntară depuse pentru amenajarea pârtiei, au fost dislocate numeroase stânci, au fost înlăturaţi copacii căzuţi, buturugile şi bolovanii, au fost create, deasemeni, numeroase hopuri dificile prin săparea pământului pe porţiuni însemnate.

Din cei 30 de tineri sportivi care au lucrat la amenajarea pârtiei sub conducerea preşedintelui colectivului, Nicolae Soare, s'au evidenţiat fruntaşi ai schiului din ţara noastră ca Juniorii Iovici Niculae, Bucur Mihai, Bucur Marinaş, Clinci Mircea şi Dragomirescu Mihai.

★

Consiliul colectivului sportiv „Progresul" Sinaia a proiectat deasemeni ca odată cu începerea sezonului să inaugureze această pârtie prin organizarea unui mare concurs dotat cu „Cupa Progresul" la care vor fi invitaţi să participe cei mai buni schiori din ţara noastră.

V. ZBARCEA
corespondent